

4. velikonočna nedelja B

*Jezus je kamen, a je postal vogelni kamen.
V nikomer drugem ni odrešenja. (Apd 4,11.12)*

Prvo berilo

Apostolska dela 4,8-12

Tiste dni je Peter, poln Svetega Duha, rekel: "Poglavarji ljudstva in starešine! Danes naju zaslišujete zaradi dobrote, ki sva jo storila bolnemu človeku. Po kom je ta ozdravel? Bodi znano vsem vam in vsemu izraelskemu ljudstvu: v imenu Jezusa Kristusa Nazarečana, ki ste ga vi križali, Bog pa ga je obúdil od mrtvih. V njegovem imenu stoji ta človek zdrav pred vami. On je kamen, ki ste ga vi zidarji zavrgli, a je postal vogelni kamen. V nikomer drugem ni odrešenja; zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili."

Drugo berilo

1 Janez 3,1-2

Preljubi, poglejte, kakšno ljubezen nam je podáril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo. Svet nas zato ne spoznava, ker ni spoznal njega. Preljubi, zdaj smo Božji otroci; ni pa še razodeto, kaj bomo. Vemo pa, da mu bomo podobni, ko se prikaže, ker ga bomo gledali takšnega, kakršen je.

Evangelij

Janez 10,11-18

Tisti čas je Jezus rekel: "Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir dá svoje življenje za ovce. Najemnik pa, ki ni pastir in ovce niso njegove, pusti ovce in zbeži, ko vidi, da prihaja volk, in volk jih pograbi in razkropi. Je pač najemnik in mu za ovce ni mar. Jaz sem dobri pastir in poznam svoje in moje poznajo mene, kakor Oče pozna mene in jaz poznam Očeta. Svoje življenje dam za ovce. Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva. Tudi te moram pripeljati in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir. Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem. Nihče mi ga ne jemlje, ampak ga dajem sam od sebe. Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga spet prejmem. To naročilo sem prejel od svojega Očeta."

V razmislek

Četrta velikonočna nedelja, imenovana tudi "nedelja dobrega Pastirja", se praznuje tudi kot nedelja poklicev. Blizu nam je tudi ekumenska misel današnjega dne, ki govori o različnih čredah, ki bi jih bilo potrebno zbrati. V starih časih so ljudje poznali prisposodbo pastirja in črede, ki je bila pogosto prenesena na kralje in voditelje ljudstva. V judovskih spisih se je prisposodba pastirja uporabljala tudi za Boga. Bog se skozi celotno človeško zgodovino vedno znova izkaže kot pastir, ki je tu za vse. Iz te prisposodbe je razviden hebrejski odnos z Bogom (Jahve = jaz sem ta, ki sem tu za vas). Kjer je stiska, vidijo pastirja kot odrešenika, kot tistega, ki je pripravljen biti tu za tiste, ki so v stiski in za njih delati, živeti, trpeti in, v najslabšem primeru, celo umreti. Ko se Jezus predstavlja za takšnega pastirja, in se ima s tem enakega Bogu pomeni to za verske voditelje ljudstva škandal, ki je enak bogoskrunstvu, hkrati pa jih spomni na to, da so zatajili v svoji nalogi kot pastirji svojega ljudstva. V najboljšem primeru jim lahko rečemo plačani hlapci, ne pa pastirji, ki s polno odgovornostjo skrbijo za svoje ovce. Plačani hlapec je tisti, ki je vedno v nevarnosti, da bi hotel voditi ljudi k odrešenju po lastnih merilih in se ni pripravljen podrediti višji avtoriteti.

Samo nekdo lahko pripelje ljudi do odrešenja: Kristus, Božji sin. Jezusova moč odrešenja, ki jo lahko vidimo v Petrovi roki na hromem, se želi razdati vsem ljudem. Na to nas spomni Jezusovo ime v svoji hebrejski obliki – Ješua (Jahve je rešitelj, pomočnik, zdravilec).

Kar velja za Jezusa in kar se govori o pastirstvu, velja v prenesenem pomenu tudi za vsakega izmed nas. Kot "Božji otroci", kot smo poimenovani v drugem berilu, imamo nalogo, da oznanjamo Božjo ljubezen na našem svetu. Dokler naše pastirstvo temelji na ljubečem odnosu s Kristusom in mu prepuščamo vodstvo, bomo nalogo, da krščanstvo prinesemo v svet, dobro izpolnjevali.

Danes potrebujemo ozdravljenje bolj kot kadarkoli. Stare in nove bolezni, notranje in zunanje rane potrebujejo ozdravljenje, ozdravljenje, ki je veliko bolj stvar celostnega zdravja in iskanja življenjskega smisla. Vsako uspešno zdravljenje potrebuje zaupanje na eni strani in naklonjenost na drugi strani. – Kako pomembna naloga pastorale in pastirstva cerkve v celoti in vsakega posameznika!

Če resno vzamemo našo nalogo pastirjev, se ne smemo pritoževati čez pomanjkanje pastirjev in pomanjkanje poklicev. Veliko bolj se moramo vprašati – kaj lahko Bog pričakuje od mene glede na moje sposobnosti, kaj lahko doprinesem k širjenju Božjega kraljestva? Ali ravnam z drugimi na način, ki zdravi, ščiti in ki se zavzema za življenje? Ali mi uspe kot pastirju kaj doprinesti k približevanju razdeljene Kristusove cerkve? Ali se trudim, da bi spremenili nepravilne ekonomske strukture, da bi se dobrine tega sveta pravično porazdeljevale med revne in bogate? Ali prispevam svoj delež podpore k razoroževanju, miru in ekološkim prizadevanjem? Al je moje ravnanje bolj podobno ravnanju volkov, ki ne glede na izgube, na vseh življenjskih področjih izkoriščajo človeka in okolje? Iščemo dejanske odgovore...